

Št. 768.

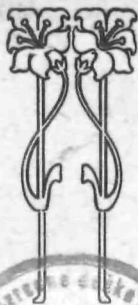
1019.

Angelček

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj

XXXI. tečaj

Uredil Jožef Volc

V Ljubljani 1923

Izdalo društvo „Pripravniki dom“

Natisnila Jugoslovanska tiskarna

D

32_a

33382 II *Claremont*

Vse pravice pridržane.

II *Claremont*
33382

KAZALO

k XXXI. letniku Angelčka.

Pesmi.

Sredozimska. (Janko Polák.)	1	V mlinu. (A. Čebular.)	105
Sneženi mož. (Maksimov.)	10	Med svet! (Cvetoš.)	111
Za abecedarje. (Maksimov.)	13	Majkin pozdrav. (Ivanka Š.)	113
Pávlica na poti. (Blagoje.)	17	V črni noči. (Miladin.)	119
Dudeldajčki. (A. Čebular.)	20	Otrok k angelu varuhu. (Fr. Rojec.)	120
Za srečo. (Janko Polák.)	23		
Cvetna nedelja. (Miladin.)	25	Povesti, pripovedke, prilike in basni.	
Pomladni pevec. (A. Čebular.)	43	Pogovarjali smo se. (Dale Drvin.)	5
Naša prošnja. (O. E. B.)	45	Čisto prav! (J. E. Bogomil.)	7
Modrost. (Miladin.)	49	Zlato jabolko. (Maksimov.)	11
Ded in vnuk. (Maksimov.)	51	Počakaj! (A. Čebular.)	11
Moj angel. (V. Skuhala.)	58	Slepec in mleko. (V. O.)	16
Črešnje. (Branko Brankovič.)	61	Zdravilni sad. (J. E. Bogomil.)	18
V gorski vasi. (Zvonimir.)	65	Kokles. (A. Assolant - Tugomer Zlatopoljski.)	29
Prevzv. nadpastirju dr. A. B. Jegliču za zlati dan. (Miladin.)	69	Čaplja in gosi. (J. Hruška - Jož. Gruden.)	31
Pávlica v šoli. (Blagoje.)	83	Ne bo nič! (J. E. Bogomil.)	32
Mrtva mucka. (A. Čebular.)	85	O ptičku, ki je zmrznil. (M. Špalkovs - J. Gruden.)	34
Zvon vabi. (A. Čebular.)	86	Mačka in miška. (J. Hruška - Jož. Gruden.)	34
Jesenska. (Gojmir Gorjanko.)	89	Nepočakana. (J. E. Bogomil.)	37
Izbirčna Metka. (A. Čebular.)	93	Na kratko! (Mekinijski.)	39

Junak Zdenko. (Miladin.)	49	Dostojna obleka. (A. Čadež.)	104
Mladi ptički. (J. E. Bogomil.)	52	Vabilo na naročbo	24, 132
Račke bodo mokre. (J. E. Bogomil.)	56	Zabavne in kratkočasne reči.	
Zamera. (J. E. Bogomil.)	80	Prijetna zabava. (J. E. Bogomil.)	14, 35, 54, 122
Dobretov Tomaž. (J. E. Bogomil.)	98	Uganke	23
V šolo! (AL T.)	100	Uganka	23, 62, 111
Zlati grad. (Jernej Popotnik.)	104	Rebus 24, 44, 62, 87, 112	
Ko bi imela...! (J. E. Bogomil.)	106	Posetnica	43
Naš Miloš in žaba. (Ana Bučarjeva.)	118	Naloga	86
Nevoščljivci. (J. E. Bogomil.)	124	Rešitve ugank, rebusov itd. 43, 62, 86, 111, 131	
Če bi bil jaz solnček, mamica... (Miladin.)	128	Imena rešilcev 44, 62, 87, 112, 131	

Slike.

Zemljepisni, zgodovinski in življenjepisi sestavki.		»Smem že, pa nočem!«	9
Knezoškof ljublj. dr. A. B. Jeglič, zlatomašnik itd. (Lovro Trpin.)	70, 94	»Še meni dajte eno!«	19
Spominska dneva	114	Zdaj-le!	33
Koristni nauki. Drobiz.		Videti mora	38
Šola lepega vedenja. (Ivan Langerholz.) 2, 27, 46, 66, 90, 115		Ob gnezdu	53
Marijin zvonček. Dopisi 21, 41, 59, 84, 108, 129		Račke bodo mokre	57
		Knezoškof zlatomašnik dr. A. B. Jeglič	73
		škofijski dijaški zavod sv. Stanislava	77
		Pri račkah	81
		»Preljubi angel varuh moj!«	121
		Zdajle pa!	125

Poštšina plačana.

Štev. 1.-2. * V Ljubljani, 1. januarja 1923 * XXXI. tečaj

Janko Polák:

Sredozimska.

Zunaj je zima,
zunaj je mraz,
kakor spomladi
pa je pri nas.

Lišček nam pesmi
poje drobné,
palme ob oknih
nam zelené.

Péčka pa greje
sobo dovolj,
da bi ne moglo
solnce je bolj.

Skačemo, pojemo,
smejemo se —
z dedkom na peči
grejemo se.

Zunaj je zima,
zunaj je mraz,
kakor spomladi
pa je pri nas.

Ivan Langerholz:

Šola lepega vedenja.

III. razred.

Zdaj ste že precej olikani. Toda še marsikaj vam imamo povedati. Zlasti, kar se tiče zares finega vedenja — kakor navadno pravimo. Zato moramo otvoriti še tretji razred. Le pridno hodite vanj!

Sami veste, da je sirovih, neotesanih ljudi dosti na svetu. In celó takih, ki se jim zdi neotesano vedenje nekaj imenitnega, prikupljivega. Res, bahajo se, ponašajo celó se s svojo sirovostjo. Ostudna zaslepljenost!

Naj bi ne bilo nobenega naših naročnikov v številu takih divjakov! Ne zdaj, ne kesneje! S to željo otvarjamo III. razred.

1. Kako se ogibamo?

Janezu Drvarju se mora vse umakniti. On pa drvi naprej kakor huda ura. Seveda: junak hoče biti, ki se nikogar ne boji. — Veš, Janez, če nisi teleban, moraš vedeti: vsakemu odraslemu se moraš ti umakniti. In sicer tako, da boš ti šel na levo, oni bo šel pa na desno.

Mimo človeka gremo vselej mirno. Ne tako kakor Tone Zajec. Dere kakor voda. In če je tudi vsa cesta blatna. Še nalašč bolj trdo stopa, da pokaže znamenje svoje sirovosti tudi na obleki drugih. Mimo človeka moramo mirno, počasi! Na pozdrav ne smete pozabiti! In še to: nikdar šele za hrbtom pozdravljati!

Celo komedijo sta napravili oni dan na ulici Poglajenova Katica in Postrežnova Jožica. Srečali sta se. Katica se je umaknila Jožici, Jožica pa Katici. Pa nista mogli naprej. In spet se je umaknila Katica Jožici in Jožica Katici. Pa še enkrat! To je bilo čisto nepotrebno umikanje in skakanje. Ta, ki je bila bolj pametna, naj bi bila prej odjenjala.

Po vsem mestu je znana troperesna deteljica: Kuštrov Matijče, Kvedrov Jaka pa Držajev Peter. Nalašč hodijo vedno skupaj. In nikogar ne puste mirno naprej. Seveda — taki gospodje! Dobro, da niso zapisani v naši šoli! Danes bi jim navili uro... Kako bi se morali ogniti? Vsak bi se umaknil samo za en korak nazaj, pa bi bilo vse prav. In ljudje bi jih hvalili. Tako pa...

Kaj pa, če gresta Anica in Tonka v šolo, Mimica in Verica pa v nasprotno stran iz cerkve? Kdo se bo umaknil? — To bo pa težko? Prav nič! — Anica in Tonka stopita ena za drugo, in spet Mimica in Verica ena za drugo, pa bo poti dovolj.

Do prihodnjic se pridno vadite v vsem, kar smo vam tu koristnega povedali. Kar je lepo, naredite, kar pa nedostojno, opustite! Tako bo za vas in za druge prav.

Dale Drvin:

Pogovarjali smo se . . .

Pogovarjali? Kaj neki? I, saj veste: takim ljudem kakor smo mi, nikoli ne zmanjka pogovorov.

Pogovarjali smo se. Na misel nam je prišlo, da mora vsak povedati, česa si najbolj želi. In povedali smo vsak svojo željo, resno in resnično, tako, ki jo je mogoče izvršiti, in tako, ki bo vedno ostala le želja. Povedali smo si željo, ki zahteva veliko, in spet je prišla na vrsto želja, ki je zadovoljna z malim.

Pogovarjali smo se. Naj vam kar naravnost povem, kakšne so bile naše želje.

Žlebnikova Franica je rekla, da bi najrajši prebivala v zlati hiši. Ni tako napačna ta misel. Samo, kje je toliko zlata, da bi hišo naredili iz njega? Saj ga še za denar ni dovolj. Pa vseeno, če bo Bog dal in če bo sama hotela, bo pa vendar kdaj prišla Franica v zlato hišo . . . Kdaj bo to? Uganite!

Kopitarjev France je pa rekel, da bi rad imel novo hišo. Ni nemogoče. Če bo dosti dolgo živel, lahko se mu bo še želja izpolnila. To pa tem lažje, če bo še Hudnikov Lojze dosegel to, po čemer hrepeni njegovo srce. Ta fant bi bil namreč rad zidar.

Toda poslušajte, kako on namerava s svojim zidarstvom.

»Najrajši bi bil zidar. Ko bom zidar, bom pa naredil novo hišo. Ko bo pa hiša sezidana, bom pa napravil še okna.«

Jej! Kje na vsem božjem svetu tako delajo: Najprvo stene in potem, ko bo videl, da skozi stene ne

pride nič luči v hišo, bo pa šele steno preluknjaj in okna vdelaval. To je izguba!

Pa naj nam še Kremenjakova Micka pove, kaj si ona najbolj želi. »Da bi vedno krave pasla!« Skromna želja, pa vendar — težko se ji bo izpolnila. Micka je prepridna.

Lažje bo pa ustreči Kopišnjekovi Franci, ki hoče, da bi bile kmalu črešnje zrele, ali pa Hribovčevi Minki, ki se ji sline cede le po zrelih hruškah.

Debeljakov Tine bi bil pa rad bogat. Nevarna želja je to! Bogastvo jih je že mnogo pogubilo. Kaj, če bi še njega? Škoda bi ga bilo. Toda znabití si želi bogastva zato, da bi revežem pomagal? Lepa želja — samo da je med željo in resnico velik, zelo velik prepad. Kdo ve, kako bi bilo, če bi bil Tine zares bogat? Saj je, žal, le premnogokrat res, da se samó revež revežu smili.

Mihčeva Angela bi bila pa rada velika. Ta želja ji bo pa le veliko prezgodaj uslišana. In kadar bo velika, si bo pa želela, da bi bila spet majhna, da bi bila še enkrat otrok, a takrat se ji ta želja ne bo izpolnila.

Mnogo otrok pa želi novo obleko. Drobnetov France si je želi zato, da bi ga ljudje bolj gledali... Njegov bratranec in sestrična pa zato, ker je njiju sedanja obleka že vsa ponošena. No, ata in mama bosta že vedela, če je želja opravičena, in tako naredila, da bo prav.

Še Trdanov Lojze naj nam pové, kje plavajo njegove želje.

»Najrajši bi bil čevljar. Za vso vas bi delal nove čevlje, stare bi pa popravljaj. Atu in mami bi delal zastonj, drugim pa za denar. Ko bi se šel učiti, bi rad imel več tovarišev, pa vsi bi morali manj znati

kakor jaz sam. Ko bom pa izučen, potem si pa to želim, da bi prišel k meni kakšen otrok. Koj bi pa potegnil dreto okoli njega, potem bi ga pa malo zboldel s šilom. Jaz bi pa vriskal od veselja.«

Take-le želje imajo nekateri otroci! Kdo bi si mislil! Ali so poredne ali celó hudobne? Kolikor poznamo Lojzeta, je dobrega srca, in končno: Ko smo že drugi vse dobro pobrali, kaj naj nam pa še on imenitnega pove? Imenitno pa biti mora. Znabiti zato je krenil — malo v stran?

J. E. Bogomil:

Čisto prav!

Roženova Dorica je prinesla od šivilje debelo knjigo. V knjigi ni bilo slik, pač pa vse polno štirioglatih suknenih krpic. In vsaka taka krpica je povedala, kakšno blago je letos naprodaj za novo obleko.

Knjigo je Dorica pokazala mami. In začeli sta izbirati.

»Če bi tole, Dorica? Tole je prav lepo,« so kazali mama na čeden vzorec.

»Teža že nikoli! Táko bo imela Kopačeva.«

»Ali ti potem ne smeš imeti?«

»Smem že, pa nočem.«

»Ali pa tole? Kako je čedno!«

»To je pa prekmečko.«

»No pa tole. To je pa svetlo in ne preveč pisano.«

»Smem že, pa nočem!«

»Takega pa še dekline ne marajo. Kako bi me bilo sram, če bi hodila v takem!«

»No, pa kaj drugega. Tole!«

»Mmm! To je za otroke! Jaz pa nisem več otrok.« — —

Mama so imeli dosti. Povsod je našla Dorica, da to in to in to — ni zanjo.

Zima pa je hitela h koncu. V cerkvi so že označili Svečnico in štiridesetdnevni post. Takrat pa že začne Velika noč trkati na vrata. In za Veliko noč je vsakdo rad nov.

Dorica pa to leto ni bila nova. Čisto prav ji je bilo — oziroma; moralo biti! Bo vsaj vedela drugo leto, kako se obleka izbira. Letos bo pa morala nositi lansko obleko. Čisto prav takó. Drugo leto bo vedela zopet vihati tisti prevzetni nosek. Čisto prav tako, čisto prav!

Maksimov:

Sneženi mož.

*Ko smo zjutraj v šolo šli,
naredili smo možá,
v glavo pa utisnili
sno mu črna ogla dva.*

*V roke dali mu papir —
bil je zvezek počeckán —
Stopškega Andrejčeta,
ki še praska kakor vran.*

*Ko iz šole smo prišli,
zvezek ves je moker bil;
curkoma umazan pot
je na tiste čačke lil.*

*Saj ni čuda: Tistih črk
menda mož razumel ni,
pa ubijal si je glavo,
da mu teklo je z oči ...*

Maksimov:

Zlato jabolko.

Ubogemu dečku je zbolela mati. Zaželela si je jabolko, in sinček jih je šel prosit k dobrim ljudem. Izprosil pa je komaj dvojih. Držec v vsaki roki eno, je hitel po bližnjici proti domu.

Srečal ga je pa berač, pa ga ustavil, rekoč: »Mali bratec v Gospodu, daj mi siromaku eno jabolko!« Deček je premislil: »Za mater ostane potem samó še eno! A mlad sem in uren; lahko pohitim še k drugim dobrim ljudem, prosit jabolka.« — Pa je podaril siromaku eno jabolko, drugo pa je dal v žep in stekel naprej.

Prisedši domov, je hotel podati materi jabolko. A kmalu bi mu bilo padlo od teže na tla. Postalo je zlato.

Deček je povedal, kaj se mu je dogodilo medpotoma. Vsem je bilo jasno, da je srečal Kristusa samega.

A. Čebular:

Počakaj.

Sneg je pokrival poljano. Uboge ptičice so zmrzovale po vejicah, le vrabček si je poiskal dimnik in je ondi vsako noč spal.

Mrzlega jutra je čepel ta vrabček na strehi in prežal na dvor, kjer je krmila Micika perutnino. Vse je hitelo, da si uteši prazne želodčke.

»Živ, živ!« se je oglasil vrabček, ko je zagledal ščinkavčka na jablani. »Pojdiva malo bliže! Poglej, koliko je zrnja, midva pa stradava!«

Ščinkavček se je skoraj prestrašil, ker je bil vrabček črn kakor dimnikar. »»Počakaj, počakaj, da se drugi nazobljejo, saj bo tudi še za naju dovolj ostalo!«« mu je odvrnil.

»Kaj bi čakal, da mi vse pozobljejo?« je začivkal vrabček in se spustil na vrtno ograjo.

Skrbnemu petelinčku pa ni bilo prav, da bi gospodaril na dvorišču ta predrznež. Pogledal ga je postrani, a ko je zapazil, da še čepi na ograji, je zobal dalje.

Vrabček pa, videč, da ga več ne gleda petelinček, je smuknil med piške in začel zobati.

Pek, pek! — — Vrabčku se je zdelo, da se je podrl nanj svet. Komaj je utekel krivopercu izpod kljuna.

Ko so se kokoši nazobale, so odšle v vas k sosedovim. Ščinkavček pa se je vesel spustil na dvor in pobral ostala zrnca.

Drugo jutro sta se sestala ščinkavček in vrabček.

»»Vidiš, ako ne bi bil ti predrzen, bi se bil nazobal kakor jaz. Tako pa čivkaš:

Živ-žav, živ-žav,
jaz nisem več zdrav!««

Tako se je pošalil ščinkavček in odletel.

Maksimov:

Za abecedarje.

Šolski zvonček pozvoni —
 kje pa šolske so reči?
 Prav nikjer jih najti ni.
 Deček joka: i — i — i!

Vlak pripiska: u — u — u!
 Striček je prišel domú,
 kupil zame je medu,
 ker znam pisati že u.

Deček sede na kolo —
 hej, to gre navzdol lepó!
 Strah in groza! Pa v vodó
 je zavezil — o — o — o!

Bratec naš še nič ne zna,
 star je komaj tedna dva;
 slišal pa od nas je a
 in zdaj joka: a — a — a!

Mater izgubilo je
 jagnje in upilo je
 z nami šolarji: e — e —
 pa jo zopet našlo je.

J. E. Bogomil:

Prijetna zabava.

1. Kako uganeš številko.

Zima je. Prav pripraven čas torej, da se bolj pridno vadite v računstvu. Nate nekaj nalog za vajo!

Recite tovarišu ali tovarišici, bratcu ali sestrici takole: »Misli si eno številko! Pomnoži jo s številom 2! — Prištej zdaj zraven 5! — Zdaj dobljeno številko pomnoži še s številom 5! — Število, ki si ga zdaj dobil, meni povej!« — In ti boš prav lahko uganil izbrano številko. Kakó to?

Poglej! Prijatelj si je mislil znabiti število 4. Pomnoži 4 z 2. Dvakrat štiri je osem. Pet prištej! $8 + 5 = 13$. Zdaj 13 pomnoži s 5! $13 \times 5 = 65$. To številko naj zdaj tebi pové. Ti pa naredi takó: Ednico si misli proč (5)! Ostane še število 6. Od te številke odštej 2 ($6 - 2$). Pa dobiš številko 4, ki si jo je mislil tovariš. Koliko si je mislil, če dobiš v odgovor: »75«. Kaj ne: zadnjo številko zavržeš, ostane 7. To si je mislil.

Ali pa drug način! Takole reci: Misli si eno številko! Pomnožiš to s številom 4! Razdeli na polovico! To število pomnoži s 7! Povej, koliko si dobil!

Zdaj pa pride vrsta nate, da uganeš.

Recimo, da si je mislil število 4. Pomnožimo to s 4! Dobiš 16. Polovica od 16 je osem. $8 \times 7 = 56$. To število ti bo povedal. Ti pa na pamet ali pa s svinčnikom v roki déli to število s 14, pa dobiš, kar je prijatelj mislil ($56 : 14 = 4$).

Ali pa reci takole: Misli si številko! Še enkrat toliko! Prištej zdaj zraven število 2 (ali pa 4, 6, 8, 10,

torej take številke, ki so deljive z dvema)! Razdeli to na polovico! Pomnoži to s številom 4! Od tega pa, kar dobiš, odštej dvakrat toliko, kolikor si prej zraven prištel! Povej, kar si dobil!

Na to boš pa ti povedal, katero številko si je tvoj prijatelj mislil.

Znabití si je mislil število 3. Še enkrat toliko: $3 + 3$ ali $2 \times 3 = 6$. Prištej zdaj zraven 4, pa dobiš $6 + 4 = 10$. Polovica tega je 5. Pomnoži: $5 \times 4 = 20$. Dvojno številko, ki si jo je prištel, odštejmo: $20 - 2 \times 4 = 12$. Zadnjo številko mora pa povedati tebi. Ti pa to število deli s številko 4, pa dobiš ($12 : 4 = 3$) številko 3, ki si jo je prijatelj mislil.

Mislimo si zdaj isto številko, pa je prijatelj prištel zraven 8. Kakó bo moral računati? Pogledj: $3 + 3 = 6$, $6 + 8 = 14$, $14 : 2 = 7$, $7 \times 4 = 28$, $28 - 2 \times 8 = 28 - 16 = 12$. Ti imaš spet enako delo: $12 : 4 = 3$, kakor prej.

Ti računi ne bodo pretežki. Vi se boste pa zraven vadili pravilno seštevati in odštevati, množiti in deliti. Kakor hitro se bo pa kdo zmotil v računu, pa ne bo mogoče naloge prav rešiti. Treba bo »kozla loviti«. In šele, ko boste kozla imeli za roge, bo naloga prav rešena.

Vzemimo za zgled ta način: $6 \times 4 = 20$, $20 : 2 = 10$, $10 \times 7 = 70$. To bi povedal tebi. Ti bi pa zračunal $70 : 14 = 5$. Prijatelj pa si je mislil število 6. Kje je napaka? Izračunaj pravilno!

Pripominjam še, da lahko na ta način uganete vsako številko, ne samo teh, za katere imate tu navedene zglede. Zdaj pa k peči in na delo!

V. O.:

Slepec in mleko.

Neki slepec, ki je bil že od rojstva slep, je vprašal otroka: »Kakšne barve je mleko?«

Otrok pa, ki je videl, mu pravi: »Barva mleka je taka kakor bel papir.«

Slepec mu reče: »Toda kako? Jeli to barva, ki tako šumi pod rokami kakor papir?« Otrok mu odgovori: »Ne, mleko je tako belo kakor bela moka.«

Slepec mu pravi: »Kako, jeli tako mehko kakor je mehka moka?« Deček odgovori: »Nak, mleko je navadno belo kakor je bel zajec-belin.«

Slepec pravi: »Kako? Kaj je belo tako volnato in mehko kakor zajec?« Deček mu odgovori: »Ni. Bela barva je prav taka kakor sneg.«

Slepec pa pravi: »Tako? Potem je hladna kakor sneg?«

In kolikor primer mu je še povedal otrok, vendar ni mogel slepec razumeti, kakšna je barva mleka.

Blagoje:

Pávlica na poti.

*Čez poljano, čez poljano
do vasi stezica vodi,
po stezici vsako jutro
mlada Pavla v šolo hodi.*

*Ej, je pridna naša Pavla!
Vsako jutro vstane rano,
se umije, se obleče,
nauči se, kot je dano.*

*Pot do šole je res dolga,
zgodaj mora z doma iti,
a po poti zna spodobno,
mirno in tepó hoditi.*

*O, spomladi je že krasno,
kadar klijejo cvetice,
ko v zelenem, mladem gaju
v zborih žvrgolijo ptice!*

*A po zimi je pa huda,
kadar snežec polja krije.
Oj, kako jo zebe v prstke,
kadar mrzla burja brije!*

*Mamica v kožušček topel
Pávlico sicer zavije,
a kožušček vendar prstkov
in pa noska ne zakrije.*

*Toda Pavla ne toguje,
kadar v mrazu v šolo speje,
saj si kmalu v gorki sobi
mrzle ročice ogreje.*

J. E. Bogomil:

Zdravilni sad.

Devica Marija je pribežala z detetom Jezusom v Egipt. Sveti Jožef je šel iskat, kje bi dobil za družinico primerno stanovanje. Mati božja pa bi bila rada našla zase in za svoje dete požirek hladne vode. A ni je bilo najti nikjer. Vsled hude suše so tedaj usehnili vsi studenci.

Ali glej! Tam nasproti vodnjaku je bil vrt poln najlepšega južnega sadja. Toda ograjen je bil. Noter ni mogel nihče. Veje pa so segale čez ograjo. In poleg vrta je sedel mož. Mogoče je bil gospodar tega vrta ali vsaj njegov namestnik?

Z zaupanjem se mu približa sveta mati in ga poprosi za darček: samo eno pomarančo!

»Le vzemite si jo,« odgovori mož, »pa še meni dajte eno. Slep sem in sam jo težko najdem.«

Polna srčne hvaležnosti utrga božja mati zlatorumeni sad in ga da slepcu. Nato pa utrga še drugega, da potolaži žejo sebi in sinku. Preden pa odide, reče slepcu: »Ko boste olupili pomarančo, pritisnite olupke na svoje oči.«

»Čudno!« si misli slepec. »Zakaj mi to naroča! Pa vseeno — no, bom videl, kaj bo.«

Komaj pa se slepec dotakne z olupki svojih oči, zagleda beli dan, vidi nebo, vidi zemljo, vidi vse okrog.

Pogleda na drevo: Kar pripogibale so se pred njim veje, toliko je bilo sadu.

Srečni gospodar je stekel za materjo, a ni je bilo več.

»Še meni dajte eno!«

Zgodilo se je pa tiste dni v Egiptu še več takih čudežev. Egipčani so kar strmeli. Nihče ni preganjajal teh tujcev iz Betlehema. Mirno so živeli med Egipčani, dokler ni prišel božji poslanec povedat, da je umrl Herod. Sveta družina se je potem spet vrnila v svojo domovino.

A. Čebular:

Dudeldajčki.

Preko Kulpe prihiteli
dudeldajčki so veseli
in zasvirali na dvoru
tole pesmico so v zboru:

Nina, nana,
črna vrana,
bel golobček,
naša Dana
neugnana
je zaspana —
prinesite
vse blazine,
vse odeje
ven iz skrinje,
jo pokrijte,

da bo spančkala ponoči,
kot velela nam je snoči:
„Plej kot ob deseti uli
me ne klicite — ste culi?“

DOPISL.

I. Iz Stopič pri Novem mestu.

Tudi mi »Podgurci« bi prišli radi v Vaš Angelček. Naš Marijin vrtec dobro napreduje. Dne 8. oktobra 1922 smo imeli sprejem novih udov. Sprejetih je bilo 70 deklic in 50 dečkov. Kako je potekel veseli dan, naj Vam pove Marija Škufca, učenka III. razreda.

Sprejem v Marijin vrtec.

Že v soboto popoldne me je praznično ubrano zvonjenje spomnilo, da se bliža naš veseli dan. O, kako sem ga bila vesela! V nedeljo sem na vse zgodaj vstala in pohitela k sv. maši in sv. obhajilu. A šele popoldne je bil naš pravi praznik. Ob pol 2 smo se zbrali v šoli, od tu pa smo odšli v cerkev. Tam smo peli lepe Marijine pesmi. Med veselim petjem smo bili sprejeti v Marijin vrtec. V lepem govoru gospoda voditelja smo slišali, kako moramo živeti v Marijinem vrtcu, da enkrat pridemo v nebesa. Po slovesnem sprejemu smo šli nazaj v šolo, kjer so deklice in dečki Marijinega vrtca priredili dve igri: »Klic božji« in »Umijmo zamorčka!« — v prid afriškim misijonom. Črni zamorčki in lepi angelci so mi zelo ugajali. Po končani prireditvi smo šli domov premišljevale, kako bi tudi mi pomagali ubogim zamorčkom.

Omenim naj še, da smo za afriške misijone odposlali 50 Din.

II. Studenci pri Mariboru.

Po daljši pripravi smo vendar ustanovili 2. julija pret. leta Marijin vrtec v tem delavskem predmestju. Majhno število 24 članov ima zdaj, a ti so dobri in pridni. Žal, sta se dve prav pridni učenki vrnili v Trst s svojimi starši. Dne 24. septembra 1922 pa je bilo sprejetih zopet 9 članov. Razne težkoče imamo, ker je z doma malo podpore. Vendar upamo v Marijino pomoč, da se bo vse to premagalo. Vadijo se člani tudi v petju in pridno skrbijo za petje pri popoldanski službi božji. Upamo, da se s tem počasi vpelje ljudsko cerkveno petje, ki je bilo v tem predmestju skoraj čisto zanemarjeno. Priporočamo naš vrtec v molitev.

M.

III. Sv. Jurij ob ščavnici.

(Sprejem v Marijin vrtec.) Prišel je cvetoči maj, Marijini mesec. Letos smo ga posebno težko pričakovali. Gospod katehet so namreč že v jeseni rekli, da bomo prvo majniško nedeljo slovesno sprejeti v Marijin vrtec. Pred dvema mesecema so nam dali podobice s pravili Marijinega vrtca, da smo spoznali svoje dolžnosti. Skoraj vse deklice so bile na dan sprejema belo oblečene in z venčki na glavi. Med sveto mašo je bilo skupno sveto obhajilo. Po sveti maši so nam pa gospod katehet razložili pravila Marijinega vrtca. Slovesno smo obljubili, da hočemo ljubiti Jezusa in Marijo, ubogati predstojnike in starše ter se varovati greha. Odpovedali smo se skoraj vsi tudi alkoholu. Pred kratkim smo dobili lepe podobice s pravili Svete vojske. V Marijinem vrtcu je zdaj 24 dečkov in 94 deklic, mladih junakov pa vseh skupaj okoli 140. Pri sprejemu smo dobili svetle Marijine svetinjice, ki jih nosimo pod obleko. Vsak mesec prejemamo svete zakramente, vsak dan molimo: »O Gospa moja . . .« Potruditi se hočemo, da bomo delali Mariji vedno čast in veselje.

Janko Polák:

Za srečo.

Kadar odromaš,
dete, za srečo,
vedi: dal sreče
svet ti ne bo.

Kje pa je sreča,
če je ni v svetu?
Sreča je, dete,
v tebi samó.

Uganke.

V hišo stopi dvonoga, s seboj prinese trinoga,
pod mizo leži štirinoga, štirinoga poskoči na dvo-
noga, dvonoga zgrabi trinoga in ga vrže v štirinoga,
da še ta postane trinoga. Kaj je to?

Črevljar, njegov stol in pes.

Kdo začne živeti s šestnajstimí nogami, neha pa
s šestimi?

Metulj, ki se izleže iz gosenice.

Kaj ima pes zadaj, svinja pa spredaj?

Črko s.

Srce imam v glavi, glava pa stoji na eni nogi.
Kaj je to?

Zeljnata glava.

Kdo je bil rojen, pa ni umrl?

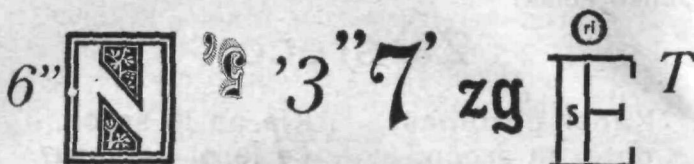
Ta, ki še živi.

J. E. B.:

Uganke.

Šel sem letošnjo zimo v 123, pa je bil ves 321.

Rebus.

Rešitev in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 14 dni po izidu lista — v prihodnji številki.)

Vabilo na naročbo.

S to dvojno številko pričenjamo 31. letnik „Angelčka“. Zahvaljujemo se Vam, dragi naročniki, da ste ga tudi preteklo leto vrlo podpirali z obilnim naročevanjem, razširjanjem in pridnim dopisovanjem. Le po Vaši neutrudni marljivosti mu je bilo mogoče, da je izhajal vsaj v tolikem obsegu, kakor smo ga Vam podali. Naša najiskrenejša želja je, da bi mogli priti čimprej do vsakomesečnega izdanja in do obsega, v kakršnem je izhajal v predvojnih časih. Žal, da draginja v tiskarskih izdelkih le še narašča, nam v veliko skrb, kako se bomo prerili z novim letnikom. Dragi naročniki! Ostanite nam zvesti vsi do zadnjega in potrudite se, da nam pridobite še kaj novih prijateljev. Bog Vam tisočero poplačaj vsak trud, vsako žrtev pri tem delu!

„Vrtec“ in „Angelček“ skupaj bosta stala 10 Din (40 K), „Vrtec“ sam 7 Din, „Angelček“ sam 3 Din. Naročnino sprejema: Upravništvo „Vrtca“ v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 80, vse spise in rešitve pa: Uredništvo „Vrtca“ in „Angelčka“, Rova, p. Radomlje.

»Angelček« stane 12 kron na leto. Izdaja društvo »Pripravniki dom«. Urednik: Jožef Volc, duh. svetnik na Rovih. Oblastem odgovoren: Ludovik Tomažič. — Za upravništvo: dr. Jožef Demšar, profesor v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 80. Natisnila »Jugoslovanska tiskarna« v Ljubljani.